

אחים דוממים

1. המצלה

כְּשׁוֹמֵר אֵלֶם תִּשְׁמְרֵי עַל דְּלֹתִי
וְעַל חֲלוּמֵי, אֲשֶׁר בְּרַחֲתִי אֵלַי,
מְעִיר וּמְתִים וּמְעַמְלֵה־חַיִּים ;
אֲךָ כְּמֵאִמָּה, עַל הַדְּלִיקָה וְעַל גְּנָבִים,
כֵּן תְּעוֹרְרֵי אוֹתִי פִתְאוּם
וּתְדַנְדְּנֵי בְּלִשׁוֹן־מִתְקַדָּךְ :
"אֹרֶחַ בָּא, אֹרֶחַ !"

גְּרָגְרִי, גְּרָגְרִי, חֲבֵרְתִי, בַּת־נְחֻשֶׁת !
הַבְּרִיחֵי חַיִּוְנוֹתֵי, כְּצַפְרִים,
לְרִסְסִים פּוֹרְרֵי שְׁלוֹתִי :
"אֹרֶחַ בָּא, אֹרֶחַ !"

הֵן, כִּינֹד גְּדוֹל תָּם וּמְאֵמִין,
אֶתְהַלֵּךְ פֹּה לְבָדִי
בֵּין קִירוֹת, בָּלִים, תְּמוֹנוֹת, מְטוֹת,
כְּאֵדָם בְּגֵן־עֵדֶנּוּ — עִירוֹם־לֵב־וְנֶפֶשׁ,
וּפְנֵי גְלוּיִים וּמְבֹטֵי יֶשֶׁר.
אֲחִים דּוּמְמִים הֵם כָּלָם, כָּלָם,
שִׁפְת־רְזִים אַחַת לָנוּ :
מְבֹט, רְמוֹ, צָבַע, שִׁחָקָה...
וּבְצִלְצִלָּךְ —
אֲמַהֵר לְשִׁים מְסוּה־לִּבְד־רֵאשׁ
עַל קְלוֹת־דְּעָתִי וּמְעִרוּמֵי־סֵנִי.

יִמְגֵן אִישׁ-הַמְרֵבֹת — עַל הַלֵּב
וְדָבַשׁ עַל סֵךְ-הַלְשׁוֹן.
וּמְזִין. מִכַּף-רֶגֶל וְעַד קְדָקוֹד.
כֵּן אֶקְדֵם פְּנֵי-הַבָּאִים.
הַמְתַּפְרָצִים קְרוּאִים וְלֹא-קְרוּאִים
אֵל בֵּיתִי וְאֵל עֲדוֹ-דַמְמָתוֹ.

II. מסרק ישן

במסרק שחור זה חסר-שנים
וסדוק-השדרה —
אנהבתי לסרק קוצות-זהבה
לפני הראי הגדול.
מתי היה זה? זה כבר... אך אז
אני והמסרק צעירים — שנינו.
משי זהבה, חי וקריר גזל
בין אצבעות חמות;
גצים כחלים — רשפי-אהבה
התמלטו מחת ידי הסורקת.
דובבו הצמחה המתבדירה,
קונב כוכב-שקט, על כתפיה.
פניה קטנו בעבי הקוצות,
קרנו ממסגרתן;
ועל כל דגדוג יד ומסרק היכו לי,
כפני חתולה מתפננת.
ומאחורי שנינו, בתוך באר-המראה,
מטת-משי האדימה,
במת-אהבה יורעת חגים.

קעת ההיא את מי המסרק,
אין זאת, כי חיים סמירים חי אף הוא;
וחלק חמי עבר אליו,
עם גורל אנהבתי, ויפרכנו.
הן עם נשור נצני מאוני —
הלכו-נשרו שניו הממורטות;
וכאשר עזבה אותי ואני אותה —

נִכְפַּף גְּבוּל, וְקָנָה קַסְפָּה עָלָיו.
וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה מִתְגַּלְלֵל הוּא
בַּתְּרֵר-הַרְחָצָה, בַּסִּנֵּת שֶׁלְחַן פְּרוּק,
בֵּין שְׁבָרֵי-כֵלִים, דֶּף וּמִיָּמֶר זַיִץ.
וּמִנְחֵף סְדוּק-שִׁנְיִם, מְדֵי עֲבָרֵי.
לְעוֹרֵר רַחֲמִים וְזִכְרוֹנוֹת.
וְאֲנִי מִקְשִׁיחַ לֵב וּמַעֲלִים עֵין,
כָּא וְיוֹצֵא... לֹא? אֶהֱבָה צַעַר בְּטֵל.

אֶף לְסַעֲמִים יוֹרֵד עֲצָב רֶף
וּמִתְקוּ מֵר וְנִעִים כְּבֹדוֹ. —
אֶתְבוֹגֵן אֶל בְּלוּרִיתִי הַנוֹשֶׁרֶת
וְאֶזְכֹּר אֶת הָעֵלֹז, אֲשֶׁר הִסְלִיגָה
וְאֲשֶׁר חָצָה קְנֻצוֹת אֶהוּבוֹתֶי.
אֶזְכְּרֶנּוּ, אוֹצֵיָנוּ מִשְׁמֹמוֹנוּ,
אֲנִקְנוּ מֵאֲבָק־הַיָּמִים ;
אֶטְפֹּל בּוֹ וְאֶעֱבִיר פְּלִיטַת-שִׁנְיֵי
בֵּין פְּלִיטַת שַׁעֲרֵי, עַל קַדְקָדֵי.

וּסְתָאֵם אֲבִיר, כִּי מִתְבַּיֵּשׁ הוּא,
כְּסִתִּיר מְגֻרְעוֹת שִׁנְיֵי בְּקַרְחָתִי,
וְלֹא יוֹכֵל...
אֶת זְקִנְתוֹ בֵּשׁ הוּא וְאֶת קֶץ-גְּעוּרָי,
וּמוֹדָה, מוֹדָה לִי, כִּי לֹא שְׁכַחְתִּיו כְּלָה.
אֲנִי שׁוֹטֵק אֵלָיו וְהוּא אֵלַי,
כְּלִי דְבַר דְּבַר זֶה אֶת זֶה גְּסִיס
וְנִבִּין אִישׁ אֶת אֶחָיו.

III. קלפה

היום נשאתי עיני ונגהלתי:
על הקיר המסיד נגלה פתאם לי
אל-אדם קלוי
וכוכע מרחף עליו.
לא ידעתי נפשי לא הפרתי
את חליפת-בגדי. איכה באה זו
ותחי לראש וגויה ורגלים
ואין ממש... מפלצת-אדם שטוחה.
אניי נבוב קלפת ישוה ריקה.
כעור-עכביש, אשר חדש נעוריו,
טרם ירוץ לקראת אביב חדש.

מששתי בשרי
אם עורנו אתי פה,
ואם הוא חלום בעולם-תוהו?
אולי נאכל תוכו ולא ידעתי
ונשארה הקלפה.
כקלפת בגד זה על סיד-הקיר, —
עד יבוא רוח-אביב וישאנו?

אז קמתי ואסיר המגבעת
מעל לבגדי... הסרדתי הדבקים.
הקולב נגלה, החזון גז,
הפחד נדף ואיננו.
ובשרי שב למלא קלפות-בגדי
ובסחון-תהויה שב ללב.

ז. שניאור